

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր հիսունհինգերորդը

Դանիելի վերջին տեսիլքի բացահայտումը. Իմաստուն կույսերի զուգահեռ ճանապարհորդությունը

Jeff Pippenger

2024-03-24

Մենք սկսել ենք Դանիելի վերջին տեսիլքի մեր քննությունը՝ Դանիելին նույնացնելով որպես Աստծո վերջին օրերի ուխտի ժողովրդի խորհրդանիշ, և օգտագործել ենք առաջին համարը՝ վերջին գլխի հետ համադրությամբ, որպեսզի սկսենք բացահայտել այն վերջին օրերի ժողովրդի մարգարեական բնութագրերը, որ ներկայացված է Բաղասարով: Աստծո վերջին օրերի ուխտի ժողովուրդը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի շարժման միլլերիտներին և երրորդ հրեշտակի շարժման հարյուր քառասունչորս հազարը: Միլլերիտները իրականացրին տասը կույսերի առակը, և այդ առակը մինչև իսկ տառացիորեն կրկնվում է վերջին օրերում:

«Ես հաճախ ուղղվում եմ դեպի տասը կույսերի առակը, որոնցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ հիմար: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև իսկ բառացիորեն, որովհետև այն հատուկ կիրառություն ունի այս ժամանակի համար և, երրորդ հրեշտակի պատգամի նման, կատարվել է և պիտի շարունակի լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի ավարտը»: Review and Herald, August 19, 1890.

Վերջին օրերի երկու շարժումների փորձառությունը Ադվենտիզմի փորձառությունն է:

«Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակը նույնպես պատկերում է ադվենտիստ ժողովրդի փորձառությունը»: «Մեծ պայքար», 393:

Միլլերականները ներկայացնում էին առաջին հրեշտակի շարժումը, և նրանց փորձառությունը ներկայացված էր նաև Փիլադելփիայի եկեղեցով: 1856 թվականին Փիլադելփիական միլլերական շարժումը անցում կատարեց դեպի Լաոդիկեական շարժումը, իսկ 1863 թվականի ապստամբության մեջ այն հետագա անցում կատարեց դեպի Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին:

Հարյուր քառասունչորս հազարը ներկայացնում են երրորդ հրեշտակի շարժումը, և նրանց փորձառությունը նույնպես ներկայացված էր Փիլադելփիայի եկեղեցու միջոցով: 1989 թվականին Դանիելի գիրքը բացվեց Լաոդիկիայի Յոթերորդ օրվա Ադվենտիստ եկեղեցու համար, և 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին սկսվեց Լաոդիկյան ադվենտիստական շարժումը, իսկ 2023 թվականի հուլիսին հասավ վերադարձը դեպի Փիլադելփյան շարժում:

Բաղասարը, կամ Դանիելը, ներկայացնում է վերջին օրերի Փիլադելփիական շարժումը, որը կրկնում է միլլերականների Փիլադելփիական շարժումը «մինչև իսկ տառացիորեն»: Վերջին տեսիլքի առաջին համարը ներկայացնում է այդ վերջին օրերի ժողովրդին, և վերջին տեսիլքի վերջին վկայությունը պետք է համահունչ լինի վերջին

տեսիլքի առաջին վկայությանը: Դանիելի տասներկուերորդ գլխի մաքրման գործընթացը բացահայտում է գիտության աճը և այն երկու դասերը, որոնք այդպիսով գոյանում են: Բաղթասարը վերջին օրերի իմաստունների գերագույն ներկայացումն է: Դանիելի տասներկուերորդ գլխում կան առնվազն հինգ մարգարեական ճշմարտություններ, որոնք եղել են միլլերական շարժման խարիսխները և որոնք պետք է կրկնվեն երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ:

Առաջինը մաքրման գործընթացն է, որը ծնում է երկրպագուների երկու դաս, և, հետևաբար, իրականացնում է տասը կույսերի առակը թե՛ սկզբնական, թե՛ ավարտական շարժումների մեջ:

Բայց դու, ո՛վ Դանիել, փակ պահիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը պիտի ման գան այս ու այն կողմ, և գիտությունը պիտի ավելանա: ... Եվ նա ասաց. Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտակեցվեն և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտանան, և ամբարիշտներից ոչ մեկը չի հասկանա, իսկ իմաստունները պիտի հասկանան: Դանիել 12:4, 9, 10.

Իմաստունների և ամբարիշտների (հիմարների) միջև եղած տարբերությունը հիմնված է այն բանի վրա, թե ինչպես են նրանք ըմբռնում (մտքով բաժանում) գիտության աճը, որ բացվում է վախճանի ժամանակ՝ կամ 1798 թվականին միլլերիտների համար, կամ 1989 թվականին հարյուր քառասունչորս հազարի համար: Աստծու ժողովրդից պահանջվում է իմանալ, որ ադվենտիզմը տասը կույսերի առակի փորձառությունն է, որովհետև առանց այդ ըմբռնման նրանք չեն ձգտի հասկանալ, թե երբ հասավ «վախճանի ժամանակը» վերջին սերնդի համար, կամ որն էր այն պատգամը, որ այն ժամանակ արձակվեց կնիքից: Առանց այն ըմբռնման, որ ադվենտիստական փորձառությունը եռաստիճան փորձության ընթացք է՝ հիմնված ճշմարտության աստիճանական զարգացման վրա, որը տանում է դեպի «կյանքի կամ մահվան» վախճան, անհնար է ճանաչել Յոթներորդ օրվա ադվենտիստ յուրաքանչյուր անձի բարձր կոչումը: Բելթեշացարը ներկայացնում է մի ժողովուրդ, որը գիտի, որ անցել է մաքրման այն ընթացքի միջով, որը ներկայացված է որպես «մաքրված, սպիտակեցված և փորձված»: Այդ իսկ եռաստիճան մաքրման ընթացքը որոշակիորեն նույնացվում է որպես Սուրբ Հոգու գործ:

Սակայն ես ձեզ ճշմարտությունն եմ ասում. օգտակար է ձեզ համար, որ ես գնամ. որովհետև եթե ես չգնամ, Մխիթարիչը ձեզ մոտ չի գա. իսկ եթե գնամ, նրան ձեզ մոտ կուղարկեմ: Եվ երբ նա գա, նա աշխարհին կհանդիմանի մեղքի, արդարության և դատաստանի համար. մեղքի՝ որովհետև ինձ չեն հավատում. արդարության՝ որովհետև ես գնում եմ իմ Հոր մոտ, և դուք ինձ այլևս չեք տեսնի. դատաստանի՝ որովհետև այս աշխարհի իշխանը դատված է: Ես դեռ շատ բաներ ունեմ ձեզ ասելու, բայց այժմ դուք չեք կարող դրանք տանել: Սակայն երբ նա գա՝ ճշմարտության Հոգին, ձեզ կառաջնորդի դեպի ամբողջ ճշմարտությունը. որովհետև նա ինքն իրենից չի խոսի, այլ ինչ որ լսի, այն պիտի խոսի, և գալիք բաները ձեզ կհայտնի:

Հովհաննես 16:7-13.

Սուրբ Հոգու գործը՝ իմաստուն կույսերին «ամեն ճշմարտության» մեջ առաջնորդելու գործում, պահանջում է, որ Նա հանդիմանի, այսինքն՝ զգուշացնի կամ մեղավոր ճանաչի, աշխարհին մեղքի, արդարության և դատաստանի համար, որոնք հենց այն նույն երեք քայլերն են, որ Դանիել գրքի տասներկուերորդ գլխում առաջ են բերում կա՛մ իմաստուն, կա՛մ անմիտ կույս: Այն պատգամը, որ Հիսուսը նույնացրեց որպես Սուրբ Հոգու գործ, «յուզն» է, որը Դանիել 12-ում բացահայտում է իմաստունների և ամբարիշտների միջև եղած տարբերությունը: Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը պետք է հասկանա իրենց սերնդի համար գիտության ավելացումը, և այդ գիտությունը ներառում է նաև նրանց գիտակցումը, որ Մատթեոս գրքի քսանհինգերորդ գլխի առակում իրենք կա՛մ անմիտ, կա՛մ իմաստուն կույսեր են:

«Յովհաննեսին այս բաները ցուցադրուեցին սուրբ տեսիլքի մեջ: Նա տեսաւ այն ժողովը, որ ներկայացուած է հինգ իմաստուն կոյսերով, իրենց ճրագներով՝ շտկուած եւ վառուած, եւ հիացմունքի մեջ բացականչեց. «Ահա սրբերի համբերութիւնը. ահա նրանք, որ պահում են Աստուծոյ պատուիրանները եւ Յիսուսի հաւատքը»: Եւ ես երկնքից մի ձայն լսեցի, որ ինձ ասում էր. «Գրի՛ր. Երանելիներ ր են այսուհետեւ Տիրոջ մեջ մեռնող մեռեալները. Այո՛, ասում է Հոգին, որպէսզի հանգստանան իրենց վաստակից, եւ իրենց գործերը հետեւում են նրանց»»:

«Շատերը, ովքեր լսեցին առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամները, կարծում էին, թե կապրեն՝ տեսնելու Քրիստոսի գալուստը երկնքի ամպերի վրա: Եթե բոլոր նրանք, ովքեր դավանում էին, թե հավատում են ճշմարտությանը, իրենց բաժինը կատարեին որպես իմաստուն կույսեր, ապա այս պատգամը մինչ այժմ արդեն կհռչակվեր ամեն ազգի, ցեղի, լեզվի և ժողովրդի: Բայց հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ հիմար: Ճշմարտությունը պետք է հռչակվեր տասը կույսերի կողմից, բայց միայն հինգն էին կատարել այն պատրաստությունը, որ անհրաժեշտ էր միանալու այն խմբին, որը քայլում էր այն լույսի մեջ, որ հասել էր իրենց: Երրորդ հրեշտակի պատգամը անհրաժեշտ էր: Այս հռչակումը պետք է կատարվեր: Շատերը, ովքեր առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամների ներքո էլել էին Փեսային ընդառաջ, մերժեցին երրորդ հրեշտակի պատգամը՝ վերջին փորձության պատգամը, որ պետք է տրվեր աշխարհին:»

«Նման մի գործ պիտի կատարվի, երբ Հայտնություն 18-ում ներկայացված այն մյուս հրեշտակը հղի իր պատգամը: Առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամները պիտի կրկնվեն: Եկեղեցուն պիտի տրվի կոչը. «Դո՛ւրս եկէք նրանից, Իմ ժողովուրդ, որպէսզի մասնակից չլինեք նրա մեղքերին»: «Ընկաւ, ընկաւ Բաբելոնը՝ մեծ քաղաքը, և դարձաւ բնակարան դների, և պահարան՝ ամեն պիղծ հոգու, և վանդակ՝ ամեն պիղծ և ատելի թռչնի: Որովհետև բոլոր ազգերը խմեցին նրա պոռնկության բարկության գինուց, և երկրի թագավորները պոռնկացան նրա հետ, և երկրի վաճառականները հարստացան նրա ճոխության առատությունից... Դո՛ւրս եկէք նրանից, Իմ ժողովուրդ, որպէսզի մասնակից չլինեք նրա մեղքերին և չընդունեք նրա պատուհասներից. որովհետև նրա մեղքերը հասան մինչև երկինք, և Աստված հիշեց նրա անօրենությունները» [Հայտնություն 18:2-5]:»

«Վերցրե՛ք այս գլխի յուրաքանչյուր համարը և ուշադիր կարդացե՛ք այն, հատկապես վերջին երկուսը. «Եվ ճրագի լույսն այլևս ամենևին չի փայլի քո մեջ, և փեսայի ու հարսի ձայնն այլևս ամենևին չի լսվի քո մեջ, որովհետև քո վաճառականները երկրի մեծամեծներն էին, որովհետև քո կախարդություններով մոլորվեցին բոլոր ազգերը: Եվ նրա մեջ գտնվեց մարգարեների, սրբերի և երկրի վրա սպանված բոլորի արյունը»:»

«Տասը կույսերի առակը տրվել է հենց Ինքը՝ Քրիստոսի կողմից, և յուրաքանչյուր մանրամասնություն պետք է ուշադրությամբ ուսումնասիրվի: Կգա ժամանակ, երբ դուրը կփակվի: Մենք ներկայացված ենք կա՛մ իմաստուն, կա՛մ հիմար կույսերով: Այժմ չենք կարող զանազանել, և ոչ էլ իշխանություն ունենք ասելու, թե ովքեր են իմաստուն և ովքեր՝ հիմար: Կան այնպիսիք, որ ճշմարտությունը պահում են անարդարության մեջ, և նրանք արտաքուստ նմանվում են իմաստուններին»:
Manuscript Releases, հատոր 16, 270:

Որպես Ադվենտիստներ, որոնք շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կոչված են տղամարդկանց ու կանանց դուրս կանչելու Բաբելոնից, մենք «ներկայացված ենք կա՛մ իմաստուն, կա՛մ հիմար կույսերով»: Այն խումբը, որին Հովհաննեսը տեսավ՝ «ներկայացված հինգ իմաստուն կույսերով, որոնց ճրագները կարգի բերված և վառված էին», և որին Հովհաննեսը հետագայում նույնացրեց որպես նրանց, ովքեր ունեն «սրբերի համբերությունը», և ովքեր «պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատը», այն հարյուր քառասունչորս հազարն են, որոնցից պահանջվում է պահել Աստծո պատվիրանները, դրսևորել Հիսուսի հավատը և իմանալ, որ իրենք են Մատթեոս քսանհինգի առակում հիշված կույսերը: Նրանք ոչ միայն պետք է հասկանան, որ իրենք կա՛մ իմաստուն, կա՛մ հիմար կույսեր են, այլև պետք է կրկնեն այն փորձառությունը, որը Դանիելի միջոցով ներկայացված է որպես «մաքրված, սպիտակեցված և փորձված»:

Եվ նրանք, ասես, մի նոր երգ էին երգում գահի առաջ, և չորս կենդանիների ու երեցների առաջ. և ոչ ոք չէր կարող սովորել այդ երգը, բացի այն հարյուր քառասունչորս հազարից, որոնք փրկագնվեցին երկրից: Սրանք են նրանք, որ կանանց հետ չաղծվեցին, որովհետև կույսեր են: Սրանք են նրանք, որ հետևում են Գառանը, ուր էլ որ Նա գնա: Սրանք փրկագնվեցին մարդկանց միջից՝ լինելով առաջին պտուղները Աստծու և Գառան համար: Եվ նրանց բերանում նենգություն չգտնվեց, որովհետև նրանք անարատ են Աստծու գահի առաջ: Հայտնություն 14:3-5.

Դանիելի տասներկուերորդ գլխում ներկայացված են առնվազն հինգ ճշմարտություններ, որոնք կապված են առաջին հրեշտակի Միլլերական շարժման հետ, և որոնք պիտի կրկնվեն ու առավել լիովին հասկացվեն հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման կողմից: Այդ ճշմարտություններից մեկը երեքաստիճան մաքրման գործընթացն է, որը կապված է տասը կույսերի առակի հետ: Առաջին ճշմարտությունը, որ Վիլյամ Միլլերը հասկացավ մարգարեական ժամանակի առումով, Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներն» էին, և այդ ճշմարտությունը նույնականացվում է Դանիել 12-ում, և դա Միլլերական պատմության առաջին ճշմարտությունն է, որ այնտեղ հիշատակվում է:

Բայց դու, ո՛վ Դանիել, փակիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը պիտի դեգերեն այս ու այն կողմ, և գիտությունը պիտի շատանա: Այնժամ ես՝ Դանիելս, նայեցի, և ահա ուրիշ երկուսը կանգնած էին՝ մեկը գետի ափի այս կողմում, իսկ մյուսը՝ գետի ափի այն կողմում: Եվ մեկը ասաց կտավե հագուստ հագած այն մարդուն, որ գետի ջրերի վրա էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի այս հրաշալիքների վախճանը»: Եվ ես լսեցի կտավե հագուստ հագած այն մարդուն, որ գետի ջրերի վրա էր, երբ նա իր աջ ձեռքն ու իր ձախ ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք և երդվեց Նրանով, որ հավիտյան կենդանի է, թե դա պիտի լինի մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ. և երբ նա ավարտին հասցնի սուրբ ժողովրդի գործության ցրումը, այս բոլոր բաները պիտի ավարտվեն: Եվ ես լսեցի, բայց չհասկացա. այնժամ ասացի. «Ո՛վ իմ տեր, ի՞նչ պիտի լինի այս բաների վախճանը»: Եվ նա ասաց. «Գնա՛ քո ճանապարհով, Դանիել, որովհետև խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտություն գործեն. և ամբարիշտներից ոչ մեկը չի հասկանա, բայց իմաստունները պիտի հասկանան»: Դանիել 12:4–10.

Այս հատվածը սկսվում է նրանով, որ Դանիելի գիրքը կնքված է մնում մինչև վախճանի ժամանակը, և հատվածը եզրափակվում է նրանով, որ Դանիելի գիրքը կնքված է մնում մինչև վախճանի ժամանակը: Դանիելի խոսքերի առաջին և վերջին կնքումների միջև «Նա, որ հավիտյան կենդանի է»՝ երդմամբ հաստատված վկայությունը սա էր. «որ մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ պիտի լինի. և երբ նա ավարտին հասցնի սուրբ ժողովրդի գործությունը ցրելը, այս բոլոր բաները պիտի կատարվեն»:

Այս երդմնավորված վկայությունը տվողը Նա էր, որ ջրերի վրա էր՝ բեռեզով զգեստավորված: Դանիելը տեսավ մի հրեշտակ Հիդդեկել գետի մի ափին և մեկ այլ հրեշտակ՝ մյուս ափին, և այդ հրեշտակներից մեկը հարց ուղղեց, որին պատասխանեց Ջրերի վրա եղողը: Հարցը սա էր. «Մինչև ե՞րբ»: Սրանք նույն առաջին երկու բառերն են այն հարցի, որ տրված է Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ խոսքում:

Այն ժամանակ ես լսեցի, թե մի սուրբ խոսում էր, և մի ուրիշ սուրբ ասաց այն սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը մշտնջենական գոհի և ամայացնող հանցանքի մասին, որպեսզի թե՛ սրբաբանը և թե՛ զորքը ոտնակոխ լինեն»: Եվ նա ինձ ասաց. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր. ապա սրբաբանը պիտի մաքրվի»: Դանիել 8:13, 14.

Նույն մարգարեական կառուցվածքը հանդիպում է երկու խոսակցություններում էլ, միայն այն տարբերությամբ, որ ութերորդ գլխում Դանիելը գտնվում է Ուլայի գետի մոտ, և ոչ թե Հիդդեկել գետի: Ութերորդ գլխում մի հրեշտակ (սուրբ) «խոսող այն սուրբին ասաց. «Մինչև ե՞րբ»»: «Այն սուրբը» թարգմանված եբրայերեն բառը «Palmoni» եբրայերեն բառն է, որ նշանակում է Հրաշալի Հաշվող, կամ Գաղտնիքների Հաշվող: Ութերորդ գլխում Հիսուսը (Հրաշալի Հաշվողը) էր խոսում, և մեկ այլ սուրբ հարցրեց Հիսուսին (այն սուրբին). «Մինչև ե՞րբ»:

Տասներկուերորդ գլխում այն Մեկին, Ով կանգնած էր ջրերի վրա, Հիդդեկել գետի ափերից մեկի վրա գտնվող մի հրեշտակ հարցնում է. «Մինչև ե՞րբ»: Այս երկու հատվածները պետք է դիտվեն միասին՝ տող առ տող: Ութերորդ գլխի առաջին հարցը սա է. «Մինչև ե՞րբ է տեսիլքը սրբարանի և զորքի ոտնակոխ լինելու մասին, որ նախ իրականացվում է հեթանոսությամբ, ապա՝ պապականությամբ»: Տասներկուերորդ գլխի հարցը սա է. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի այս հրաշալիքների վախճանը»: Այնուհետև երդմամբ տրվում է պատասխանը Պաղմոնիի կողմից՝ Հրաշալի Թվարկողի, որ բեհեզ էր հագել և կանգնած էր ջրերի վրա. «մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ. և երբ նա ավարտին հասցնի սուրբ ժողովրդի զորությունը ցրելու գործը, այս բոլոր բաները պիտի վերջանան»:

Ուլայի և Հիդդեկելի գետերի հարցերը հետևյալն են. «մինչև ե՞րբ պիտի տևի Աստծո ժողովրդի ցրման տեսիլքը, որ կատարվում է հեթանոսության, ապա՝ պապականության միջոցով, մինչ նրանք կոխոտում են սրբարանը և զորքը»: Պատասխանն այն է, որ կոխոտումը ավարտվում է 1798 թվականին, երբ Պալմոնիի գործը՝ Միլլերական տաճարը վեր բարձրացնելը, սկսվում է, և ապա ավարտվում է քառասունվեց տարի անց՝ 1844 թվականին, երբ սրբարանը պետք է մաքրվեր:

Տասներկուերորդ գլխում Դանիելը լսեց խոսակցությունը, «բայց ես չհասկացա»: Դանիելը հայտնեց հասկանալու ցանկություն, ինչպես ներկայացված է նրանով, որ նա հարցրեց Քրիստոսին. «Ո՛վ իմ Տեր, ի՞նչ պիտի լինի այս բաների վերջը»: Նրա՝ հասկանալու ցանկության արտահայտությունը ներկայացնում էր իմաստուն կույսերի՝ հասկանալու ցանկությունը, որովհետև ամբողջ երկխոսությունը տեղադրված էր Դանիելի գրքի՝ մինչև վերջի ժամանակը կնքված լինելու վերաբերյալ երկու հիշատակումների միջև: Դանիելը ներկայացնում էր այն ցանկությունը, որ դրված էր Ուիլյամ Միլլերի վրա՝ հասկանալու այն ճշմարտությունը, որ բացվեց 1798 թվականին, և առաջին ճշմարտությունը, որ նա առաջնորդվեց ճանաչելու, սրբարանի և զորքի ոտնակոխ լինելն էր՝ նախ հեթանոսության, ապա պապականության կողմից այն ժամանակահատվածում, երբ սուրբ ժողովրդի զորությունը ցրված էր՝ Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» կատարման մեջ:

Ճշմարտությունը ճանաչելու Միլլերի փափագը ներկայացված է Դանիելի փափագով, սակայն Միլլերի հասկացողությունը անավարտ էր: Դանիելը ներկայացնում է Միլլերի փափագը, իսկ Բաղտասարը ներկայացնում է նրանց, ովքեր լիակատար հասկացողություն ունեն այս բանի և տեսիլքի վերաբերյալ: Առնվազն հինգ կարևոր ճշմարտություններ կային, որոնք Դանիելի տասներկուերորդ գլխում Միլլերականների փորձառության մաս էին կազմում, և որոնք իրենց զուգահեռ համապատասխանությունն են գտնելու հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ: Դրանցից մեկն այն է, որ նրանք կատարեցին և հասկացան, որ իրենք կատարում էին տասը կույսերի առակը՝ իր փորձության եռաստիճան ընթացքով, իսկ մյուսն այն է, որ նրանք հասկանում են Ղևտական գրքի քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» հիմնաքարը:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը մեր հաջորդ հոդվածում:

«Այն ժամանակ երկնքի արքայությունը պիտի նմանեցվի տասը կույսերի, որոնք վերցրին իրենց ճրագները և դուրս եկան փեսային ընդառաջ: Նրանցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ անմիտ: Անմիտները, վերցնելով իրենց ճրագները, իրենց հետ յուր չվերցրին, իսկ իմաստունները, իրենց ճրագների հետ, յուր վերցրին նաև իրենց անոթների մեջ: Եվ մինչ փեսան ուշանում էր, բոլորն էլ նիրհեցին ու քնեցին: Բայց կեսգիշերին աղաղակ եղավ. Ահա՛, փեսան գալիս է, դու՛րս եկեք նրան ընդառաջ: Այն ժամանակ բոլոր այդ կույսերը վեր կացան և կարգի բերեցին իրենց ճրագները: Եվ անմիտներն ասացին իմաստուններին. Մեր յուղից տվեք մեզ, որովհետև մեր ճրագները հանգչում են: Բայց իմաստունները պատասխանեցին՝ ասելով. Ո՛չ, որպեսզի միգուցե չբավականացնի ո՛չ մեզ, ո՛չ ձեզ. այլ ավելի լավ է գնաք վաճառողների մոտ և ձեզ համար գնեցեք: Եվ մինչ նրանք գնում էին գնելու, փեսան եկավ, և պատրաստ եղողները նրա հետ ներս մտան հարսանիք, և դուռը փակվեց: Այնուհետև եկան նաև մյուս կույսերը՝ ասելով. Տե՛ր, Տե՛ր, բաց արա մեզ համար: Բայց նա պատասխանեց ու ասաց. Ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, ձեզ չեմ ճանաչում: Արթո՛ւն եղեք, ուրեմն, որովհետև չգիտեք ո՛չ օրը և ո՛չ ժամը, երբ մարդու Որդին գալիս է»:

«Այժմ մենք ապրում ենք ամենավտանգավոր ժամանակում, և մեզանից ոչ ոք չպետք է դանդաղի՝ փնտրելով պատրաստություն Քրիստոսի գալուստի համար: Թող ոչ ոք չհետևի անմիտ կույսերի օրինակին և չմտածի, թե ապահով կլինի սպասել մինչև ճգնաժամը գա, ապա միայն ձեռք բերել այնպիսի բնավորության պատրաստություն, որ կարողանա կանգնել այդ ժամանակ: Քրիստոսի արդարությունը փնտրելու համար չափազանց ուշ կլինի, երբ հյուրերը ներս կկանչվեն և քննվեն: Այժմ է ժամանակը հագնելու Քրիստոսի արդարությունը, — հարսանեկան զգեստը, որը քեզ պիտանի կդարձնի մտնելու Գառան հարսանեկան ընթրիքը: Առակում անմիտ կույսերը ներկայացված են որպես յուր մուրացողներ և, իրենց խնդրանքի համաձայն, չստացողներ: Սա խորհրդանշում է նրանց, ովքեր իրենց չեն պատրաստել՝ զարգացնելով այնպիսի բնավորություն, որ կանգուն մնան ճգնաժամի ժամանակ: Կարծես նրանք գնային իրենց հարևանների մոտ և ասեին. «Տո՛ւր ինձ քո բնավորությունը, այլապես ես կկորչեմ»: Իմաստունները չէին կարող իրենց յուղը փոխանցել անմիտ կույսերի թրթռացող ճրագներին: Բնավորությունը փոխանցելի չէ: Այն ո՛չ գնվում է, ո՛չ վաճառվում. այն ձեռք է բերվում: Տերը յուրաքանչյուր անհատի հնարավորություն է տվել փորձառության ժամերի ընթացքում ձեռք բերելու արդար բնավորություն, բայց Նա չի նախատեսել այնպիսի ճանապարհ, որով մի մարդ կարողանա մյուսին փոխանցել այն բնավորությունը, որ ինքը զարգացրել է՝ անցնելով ծանր փորձառությունների միջով, մեծ Վարդապետից դասեր առնելով, որպեսզի նա կարողանա նեղության մեջ համբերություն դրսևորել և հավատ գործադրել, որպեսզի կարողանա անհնարինության լեռները տեղաշարժել: Անհնար է փոխանցել սիրտ բուրմունքը, — մյուսին տալ քնքշություն, տակտ և հաստատակամություն: Անհնար է, որ մի մարդկային սիրտ մյուսի մեջ թափի Աստծո և մարդկության հանդեպ սերը»:

«Բայց օրը գալիս է, և այն արդեն շատ մոտ է մեզ, երբ բնավորության յուրաքանչյուր կողմը կհայտնվի հատուկ փորձության միջոցով: Նրանք, ովքեր կմնան հավատարիմ սկզբունքին, ովքեր մինչև վերջ կհավատան, կլինեն նրանք, ովքեր

իրենց փորձաշրջանի նախորդ ժամերին փորձության ու նեղության մեջ հավատարիմ են գտնվել և Քրիստոսի նմանությամբ բնավորություններ են կազմավորել: Սրանք են լինելու նրանք, ովքեր մշակել են Քրիստոսի հետ սերտ ծանոթություն և ովքեր Նրա իմաստության ու շնորհի միջոցով մասնակիցներ են աստվածային բնությանը: Բայց ոչ մի մարդ չի կարող մեկ ուրիշին տալ սրտի նվիրում և մտքի ազնիվ հատկություններ, և նրա պակասությունները բարոյական գործությամբ լրացնել: Մենք կարող ենք յուրաքանչյուրովս շատ բան անել միմյանց համար՝ մարդկանց տալով Քրիստոսանման օրինակ և այսպիսով ազդելով նրանց վրա, որ գնան դեպի Քրիստոս այն արդարության համար, առանց որի նրանք չեն կարող կանգնել դատաստանի մեջ: Մարդիկ պետք է աղոթքով խորհեն բնավորության կերտման այս կարևոր հարցի շուրջ և իրենց բնավորությունները ձևավորեն աստվածային օրինակին համապատասխան»: The Youth Instructor, January 16, 1896.